

három férfi, a melyet elfelejteni soha sem fognak. Vajjon látva ezt a boldog családi életet, rájöttek-e arra, hogy jobb szivből házasodni mint elvből. Vajjon kitalálták-e a költő elmélkedésének egyszerű titkát? Ha ki, akkor ők is törekedni fognak igazat irni, s ha ez sikerül, munkájok nem lesz hiábanvaló. Az igazban van a meglegedés, az egyéni nagyság titka. Azért találják oly végtelenül jól magukat a költő házában is ifjúkori barátai, mert kellemes, bájos helyen igaz minden: Igaz a vendégszeretet, a kérésetlen szavak melege, az anyai gondosság, a házirend, a hitvesi hűség, de legigazabb a férj nyugodt boldogsága.

Biztatás.

Irla: **Reviczky Gyula.**

«Fiu, ne henczegj, légy szerény,
Költőben ez legfőbb erény!
Ha már nincs rendkívüliség;
Egyenlőség, testvériség
Nil admirari — a kor jelszava;
Nem is költő, ki nem demokrata,
S mellét bolondul, önhitten kivágva:
Odi profanum vulgus — kiabálja —
Csak irótárs vagy, semmi más, fiam.
Egyenlőek vagyunk mindannyian,
S a ki a más fejére nőni áhit:
Üldözzük azt, gunyoljuk azt halálíg.»

Parnasszus aljáról a sánták
A repülőknék ezt kiáltják;
S ha velük sántikálni semmi kedved:
Csufolkodón rád nyelvet öltögetnek,
Szidnak titánnak és felhívónak
S élczelve mondnak véleményt terólad.

Azért öcsém, ha szállni vágyol
A porba' vergődők hadától,

Kérj engedelmet rá szerényen.
 Mondd, légi útag, szárnyalásod
 Csakis kísérlet, gyöngé próba léssen.
 Tudod te jól, hogy mennyit érsz s belátod,
 Petőfik már ma nem igen születnek.
 E józan kor csak epigont teremhet.
 Nem vagy te más: visszhangja a nagyoknak,
 Kiket most fendicsérnek, mert — halottak!
 Egyetlen vágyad, képe álmaidnak,
 Hogy a kortársak tetszését kivívjad.
 Köztük érzed legjobban magad;
 Nem kell egyéb, csak ők tapsoljanak.
 Művészetednek nincs oly csinja-binja,
 Mely sasszemüknek rögtön meg ne nyilna.
 Szavuk szentírás, izlésük remek,
 Ők mondjanak döntő ítéletet...
 Szóval: tapsára vágyol a tömegnek;
 A népszerűség koszorúja legszebb.

Ha szemforgatva így beszélsz nekik:
 Tapsolni fognak tintás kezeik,
 S hozzágondolják: «Szállj csak, nemsokára
 Ugyis lepottyansz miközé a sárba.
 S tanácsunk akkor bölcs és kurta léssen:
 Arabusul ki nem tud, ne beszéljen.»
 De óh ha látják, hogy szárnyad nem ernyed
 Hogy biztosan szállsz, bátran, egyre feljebb:
 Előbb ámulnak, oszt' méregbe jőnek,
 S kezdvén belátni, hogy rászédted őket:
 Boszut forralnak rögtön ellened
 S rád olvassák a bölcs ítéletet:
 «Hogy képzelődik a szegény tatár!
 Különb-e nálunk? Nem. Ki hát? számár!»
 És ha ilyenkor le-leszállsz pihenni,
 Közönyt mutatva állnak szóba véled.
 S a kritikák is mind arról beszélnek:
 Nem volt az repülés, nem vagy te semmi.

Azért öcsém, szerény te még se légy.
 Hadd szidjon az irói csőcselék.

Legyen szerény, kinek nincs más erénye,
 A koldus hadd járjon kalap-levéve;
 Te bontsd ki büszkén, bátran szárnyaid!
 A Parnasszus nem szűk veréb-kalit
 Hegy az, hová mankókon, szárnyszegetten
 Felmászni lopva, titkon lehetetlen.
 Hadd öltögesse nyelvét rád a dőre,
 Ne pillants hátra, csak mindig előre
 Ezt suttogják Parnasszus árnyai
 Annak, ki hozzájok birt szállani.

Az íróasztal morzsái.

Írta: Mikszáth Kálmán.

I. Szép szemü Jóska!

Ösmertem egy fiatal embert, aki nagy szorgalommal fekiúdt neki a tudománynak: orvos doktor akart lenni.

Higgadt, józan gondolkozásu volt s egyetlen ambíciója, hogy majdan szegény öreeg anyját nagy kényelemmel tart-hassa.

Szegény fiu lévén, sok akadálylyal kellett küzdenie, nem egyszer érte kellemetlenség is. Az emberek nem sokra nézik a szegényt: ha nem szerény, azt mondják rá, hogy tolakodó, ha pedig szerény, akkor bizonyosan „gyámoltalan“ a neve.

De a mi hősiünket csak megacélozta a küzdelem és a becsmélés: „Azért is megmutatom, hogy nem vagyok a legutolsó.“

Meg is mutatta volna, ha egyszer bolondjába azt nem mondja rá valaki:

— Nini, ennek a Jóskának milyen szép szeme van!

Jóska elpirult — de azontul mindennap a szemekre vitte a társalgást. Az a megjegyzés, hogy ő neki szép szeme van, tökéletesen megölte. Elméje belezavarodott apródonkint. Megkövetelte, hogy a szemét dicsérjék. S a hol nem szemeiről beszéltek, az olyan társaságban elálmosodott . . .